

"Så snart hennes öde i nejden är kändt,
 Straxt Wolmar förnimmer med fasa,
 Hvad mistag hans brottsliga wrede har kändt,
 Hvad under som Himlen för skulden kändt,
 Och börjar att ursinnig rafa.

I härskat och alla till Klostret han går
 Att för hennes döster få waka.
 När stormarne hwinna, när åstrenget slår,
 Beständigt i ånger och gråt han der står
 Och ber henne komma tillbaka.

Hon svarar, så ofta hans klagan hon hör:
 "Din wilja har älskilt oss tvenne."
 Fast älskad, dess fasta beslut han ej slår,
 Och påfångt till heliga grafven han gör
 En walfart att återfå henne.

Allt sedan, hwar dag han så sorgsen gick opp
 På wårdtornet, ensligt och öde;
 Der måtte han tidens så långsamma lopp,
 Som aldrig bröts af med det lugnande hopp,
 Att Gud skulle mildra hans öde.

Så, följde af det straff, honom himmelen sände,
 Hans lifstid blott sålides af qwalen.
 Den morgon när Rosamunds dödsfall blef kändt,
 Man fann honom ödd, men med ansigtet wände
 Ännu emot Klostret i dalen.

Och detta är Anden, som landtsolket tror
 Hwar midnat på wårdtornet ila.
 När elarne stöflas, när wårstippan gror,
 Beständigt han der ibland stormarna bor,
 Will hwila, — men får icke hwila.

WESTERHUS, D. Torssell, 1833.

Kosta 2 fl. Banco.

GS 1387

"Så snart hennes öde i nejden är kändt,
 Straxt Wolmar förnimmer med fasa,
 Hvad mistag hans brottsliga wrede har kändt,
 Hvad under som Himlen för skulden kändt,
 Och börjar att ursinnig rafa.

I härskat och alla till Klostret han går
 Att för hennes döster få waka.
 När stormarne hwinna, när åstrenget slår,
 Beständigt i ånger och gråt han der står
 Och ber henne komma tillbaka.

Hon svarar, så ofta hans klagan hon hör:
 "Din wilja har älskilt oss tvenne."
 Fast älskad, dess fasta beslut han ej slår,
 Och påfångt till heliga grafven han gör
 En walfart att återfå henne.

Allt sedan, hwar dag han så sorgsen gick opp
 På wårdtornet, ensligt och öde;
 Der måtte han tidens så långsamma lopp,
 Som aldrig bröts af med det lugnande hopp,
 Att Gud skulle mildra hans öde.

Så, följde af det straff, honom himmelen sände,
 Hans lifstid blott sålides af qwalen.
 Den morgon när Rosamunds dödsfall blef kändt,
 Man fann honom ödd, men med ansigtet wände
 Ännu emot Klostret i dalen.

Och detta är Anden, som landtsolket tror
 Hwar midnat på wårdtornet ila.
 När elarne stöflas, när wårstippan gror,
 Beständigt han der ibland stormarna bor,
 Will hwila, — men får icke hwila.

Tvenne mycket wackra

Wisor.

Balladen och Romansen.

Allonzo den Tappre och Sköna Imogine.

En Krigsman så bård och en Fröken så grann,
 De futo tillhop i det gröna.
 De sågo med ömma begär på hwarann.
 Allonzo den tappre, — så kallades han,
 Och hon, — Imogine den sköna.

"Åh!" suckade han, "åh, i morgon jag går
 I fremmande länder att strida.
 Snart rinner för mig mer ej saknadens tår,
 En rikare friares helkuning du får,
 Och han får mitt rum wid din sida."

"Tyft, grymme! Tyft, grymme!" var Imogines svar,
 "Och upphör att orätt mig göra!
 "Den heliga Jungfrun till vittne jag tar,
 "Att, lefwer du; dö du; — min hand, mina dar
 "Blott dig — eller ingen, tillhöra!"

"Om nånfin begärets och påfångans bud
 "Mig från min Allonzo förleder;
 "Mitt högmöd, min fallskhet, dem straffe då Gud!
 "Din wälnad hos mig, i min brudliga strud,
 "Då sätte sig, — fordre tillbaka sin brud,
 "Och rydde i grafven mig neder!"

Den tappre sig slet från den sköna i gråt,
 Och drog till de heliga landen;
 Men knappt årets tider följt solhwarfvet åt,
 Så kom en Baron, uti lysande slåt,
 Och tillbedt åt Imogine handen.

